

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

[Η μένη ζυβεντική βιογραφία του γενναίου Έλληνα πρίγκιπα]

κάμη τις τρέλλες του πάπυ...

Ο παπάς, που είχε κάμει την θάφτι, ήταν καθισμένος άντικρυ στο Μουρούζη, φρονώντας πάντα το καλήμαχί του. Ο Μουρούζης σκεφθηκε σφόδρα, ο αδελφόφρος, να σκευεύσει το καλήμαχί. Χωρίς λοιπόν να χύσει καιρό, έβγαλε το πιστόλι του και εφώνασε στον παπά:

—Μην κινήθης καθόλου, παπάλη, γιατί ελόγηθες!
—Όλοι μένουνε κατάληκτοι. Ο παπάς, ο δούτος, έμεινε ακίνητος, και παρακαλούσε με φόβο τόν Μουρούζη:

—Ψηφλότατε, σάς παρακαλώ!... Τι θα κάμειτε;

—Σιωπή και μην κουνιέσαι! του φώναξαν ο Μουρούζης.

Εσκουπωσε κατόπιν και ετραβήξε την σκανδάλη του πιστολιού. Και ή σφάρα ετρήθηκε το καλήμαχί του παπά ακριβώς στη μέση...

Εκπληκτικοί όλοι τότε χειροκροτήσαν τόν Μουρούζη. Ο παπάς όμως από τόν φόβο τόν έγινε άχρος, τα έχασε και έκαμνε αρκετή ώρα για να συνέλθη.

—Μη σέ μέλει, παπά μου, του είπεν ο Μουρούζης. Αύριο θάρω να σε θρώ...

Και τήν άλλη μέρα, πράγματι, ο Μουρούζης τού ζήτησε συγγνώμη για τήν ασέβεια, που έκαμε άπαντα στο μεθύσι του, και τού έχωρισεν ένα καινούργιο μεταξωτό ράσο κ' ένα όμοιο κλημάχι.

***

Αφού ο Μουρούζης έμεταχειρίσθη έτσι τούς παπάδες, ή μητέρα του, που ήταν πολύ φιλόθρηκη, συλλογιόθηκε πως ή συμβουλή ενός σεβαστού παπά θα έσας τόν Γάρογο από τήν καταγραφή του κρασιού και θα τόν έφερνε στο δρόμο τού Θεού!

Ο παπάς τής ένορίας, που συχνά έπήγαινε και στο σπίτι του Μουρούζη, ήταν ένας ήσυχος γέρος. Μα και ο γηραιός αυτός παπάς, που είχε τόσα προτερήματα και τόσες αρετές, είχε κι αυτός τόν ελάττωμα να άναγανη τόν πιστό... Αυτό δέν τόν ήξερε ή Μουρούζα και...έτσι τήν έπαθε!

Έκάλεσε λοιπόν ή μητέρα του Μουρούζη τόν γερο-παπά τής ένορίας τής και τού είπε:

—Θέλω να σέ παρακαλέσω, δεσποτά, να πάρής ιδιαίτερη τόν γιού μου και να τόν συμβουλεύσής να πάη τόν κρασί. Έλπίζω πως έσύ θα τόν πείσής, γιατί έμπνεύεις τόν σεβασμό και έμεις με τρόπο πειστικών. Αν κατορθώσής να τού κόμησής αυτό τόν ελάττωμα θα σέ ευγνωμονώ κ' έγώ, μα και ο ίδιος.

Ο παπάς με προθυμία ανέλαθε τήν δύσκολη αυτή άποστολή. —Θά κάμω, κυρία μου, όπως έπιθυμείτε, είπε στη μητέρα του Μουρούζη. Και έλπίζω, πως ο άγαπητός νιός σας θα έσαναυρήσθην στήν όδόν τού Κυρίου... Θα προσπαθώ και θα τού έπιχω, ως έλπίζω...

Τή στιγμή που ο παπάς και ή Μουρούζα έκαναν αυτή τήν όμιλία, ο Μουρούζης περινούσε τυχαίως έξω από τόν δωμάτιο και άκουσε τήν τελευταία φράση τού παπά. Και συλλογιόθηκε: «Τι θα προσπαθήσής και θα έπιτύχης ο γέρος; Δέν εφρονάετο ότι έπρόκειτο γι' αυτόν... Σέ λίγο όμως εκατάλαθε καλά περι τίνος πρόκειται.

Ο παπάς ζήτησε πραγματικώς να ιδή τόν πρίγκιπα και ο Μουρούζης τόν εδέχθηκε με πολλή ευχαρίστηση στο διαμερισμά του. Μα ο δούτος, ως γερο-παπάς δέν μπορούσε τώρα να δικαιόλογησθην τήν έπισειψή του. Πώς ν' άρχιζε...

Ο Μουρούζης τόν έβγαλεν από τή δύσκολη αυτή θέσι. Τού είπε ζωνρά, έπαλαμωθέντα τή φράση που άκουσε:

—Ξέρω... Ξέρω... Θα προσπαθήσετε και θα τού έπιτύχετε, ως έλπίζετε...

—Ναι, Ψηφλότατε... άπάντησε ο παπάς. Θέλω να σάς ειπώ και και θα προσπαθώ να

ΙΕ'

Α τού πάπια ενός παπά, που έμπλεξε με τόν Μουρούζη, εις ένα θάφτι, ζέμειν άληθόνητο. Όσοι τού είδαν τού έπεισώδια αυτό δέν τού έχάσαν ποτέ.

Στό θάφτι αυτό, που είχε παρευρέθι και ο Μουρούζης, μετά τού μυστήριου, ετρήθηκε πλούσιος τραπέζι για τούς καλεσμένους, όπως έσυνήθιζετο εκείνο τόν καιρό. Όλοι εφάγαν καλά και ήρθαν ρετίνα σνε-πλήρωσε τόν γλέντι!

Ένοιείται, ότι και ο Γάρογο Μουρούζης έπαι, κατά τήν συνήθειά του, υπόλικη ρετίνα. Κ' έτσι τού ήρθε τού κέφι να

σας πείσω...

Ο Μουρούζης δέν καταλάβαινε περί τίνος πρόκειται, μα έπρόσθεσε:

—Να με πείσατε;... Θέλετε να με πείσατε να επανέλθω εις τήν όδόν τού Κυρίου;...

Ο παπάς τότε έπήρε θάρρος. Έπίστεψε πως ο Μουρούζης είχε διάθεσι να δεχθί τής συμβουλές του, ενώ εκείνος είχε άσπασθαι να παίξη μονάχα.

—Τέκνον μου έν Κύριω, είπε σιγάλα ο παπάς, ελόγημένος ο έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου! Η θεία χάρις τού Παναγιού Πνεύματος θεάσαις θα σε καθοδηγήτουν...

—Σέ τί θα με καθοδηγήσής, παπά μου; ρώτησεν ο Μουρούζης.

—Ίνα μη παρασύρεσαι, τέκνον μου, εις κραπάλας...

Τώρα ο Μουρούζης έμπηκε στο νόημα. Και χωρίς άργοςπορία είπε μ' ένθουσιασμό:

—Μά, δεσποτά μου, έγώ μόλις σας είδα ή, καλύτερα, και πριν σας ιδώ, είχα άποφασίσει να μη ξαναπιώ κρασί. Είνε λοιπόν περιττό να μου πητε περισσότερα. Θα μετανοήσω, θα νηστεύω και θα κοινωνώω...

—Επανάθε, τέκνον μου, εις όδόν σωτηρίας, είπε ο παπάς ευχαριστημένος. Η ελόγια τού Θεού μετα σου!...

—Ευλόγησον, δεσποτά!...

Ο παπάς έπήρε πειά τόν κατήφορο και άρχισε με χारा να μιλή, να άναπτύσση τού καλά τής μετανοίας, ένθουσιασμένος ότι σώζει ένα άμαρτωλόν... Έλεγεν, έλεγε και ελησιόμνησε τα πάντα με τήν πολυλογία του...

Τότε ο Μουρούζης, που ήξερε τού ελάττωμα τού μηκερή παπά, τού έδωκεν ένα ποτηράκι γεμάτο παλιό κονιάκ. Ο παπάς χωρίς να σκεφθί τήν άρχική τού άποστολή και τής συμβουλές του, έπήρε τού ποτηράκι και έρρουφήξε μονοκοπανιάς τού κονιάκ! Αφού δε έπέτυχε ή πρώτη αυτή άποτίρα, ο Μουρούζης ξαναγέμισε τού ποτηράκι. Ο γερο-παπάς τού άδειασε και πάλιν κ' έξασκολούθησε τού κήρυγμά του. Ενοιείται ότι ο Μουρούζης εγένισε μερικές φορές ακόμη τού ποτηράκι και ο παπάς πρόθυμα τού άδειασε...

Σέ λίγην ώρα ο παπάς ήταν στούπι στο μεθύσι! Και δέν ήξερε πειά τί έκανε! Άρχισε να τραγουδά και κατόπιν έπέταξε τα ράσα του, έφόρεσε ένα νυχτικό τού Μουρούζη και άρχισε να χορεύη!...

Άμέσως τότε ο Μουρούζης εβήκε κ' έκάλεσε τήν μητέρα του. Έκεινη έσπευσε να πησ τού δωμάτιο του. Μα όταν είδε τού θέσμα τού μεθυμένου παπά, έγινε έξω φρενών.

—Τι έκάμεις, παιδί μου, εφώνασε; Μεθύσες τόν παπά;

—Μά αφού έμθύσες, τί στάω έγώ; είπεν ο Μουρούζης.

—Άθλιε! εφώνασεν ή Μουρούζα! Ευπαίσεις και τήν θρησκεία! Δέν έχεις ήρω και όσιο!...

—Μά, μητέρα μου, είπεν ο Μουρούζης. Μη στενοχωριέσαι. Δέν έμπαιζώ τή θρησκεία. Τι σγέσι έχει ή θρησκεία μ' αυτό τού γερο-παπά. Ηθελε να πησ και τού έδωκε λίγω κονιάκ...

Δέν εινε όμως μιά ή δυο μόνον ή φρασές που ο Μουρούζης έκανε στους παπάδες. Προπάντων τού άρεσε να πειράξη τούς παπάδες, όταν έκαναν τόν σπουδαίο, ενώ ήσαν αγράμματοι και πρόστυχοι άνθρωποι. Μα και γενικά όταν συναντούσε παπά έννουσε να τόν πειράξη. Και αυτό δέν τού έκανε από αίσθημα έντιμης κριτικής, αλλά από άπειρη φιλόθρησκος. Μα έβουρωσε μερικούς από τούς παπάδες αναίσιους για τού άξιόμους τούς και προσπαθούσε, σέ κάθε περίπτωση, να τούς γελοιοποιήσθην. Γι' αυτό έτρήθηκε με μιά σφάρα και τού καλήμαχί του παπά στο θάφτι, γι' αυτό έμθύσεν και τόν γερο-μυρική παπά, που πηγε να τόν συμβουλεύη να κόμη τού κρασί!...

***

Άλλη μια ιστορία τού Μουρούζη με παπά κ' αυτή, έχει μεν περιφήμη. Η ακόλουθη:

Ο Μουρούζης, δέν ήταν μόνο δεινός καβαλλάρης, μα και κολυμβητής μεγάλης άντοχής. Συχνά έπερινούσε κολυμπώντας από τού Παλιού Φαληρού στο Τουρκολίμανο τού Πειραιώς! Γι' αυτόν άπαρά τήν έρημη τόν άκτη τού Παλιού Φαληρού, άκριβώς εκεί που κατόπιν χτίσθηκε τού κοσμικό κέντρο «Τροικητέρο» κ' έπεσε στη θάλασσα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η σφήρα.

